

Cerības līmenis

1 Tanī laikā nāca no ķeizara Augusta pavēle uzrakstīt visus valsts iedzīvotājus.

2 Un šī pirmā uzrakstīšana notika tajā brīdī, kad Kirenijs valdīja Sīrijā.

3 Tad visi nogāja pierakstīties, katrs savā cilts pilsētā.

4 Arī Jāzeps no Galilejas, no Nacaretas pilsētas, nogāja uz Jūdeju, uz Dāvida pilsētu, vārdā Bētlemi, tāpēc ka viņš bija no Dāvida nama un cilts,

5 ka pierakstītos ar Mariju, savu saderināto, kas bija grūta.

6 Un, tiem turpat esot, viņai laiks pienāca dzemdēt.

7 Un viņai piedzima pirmzimitais Dēls, un viņa To ietina autiņos un lika silē, jo tiem citur nebija vietas tai mājoklī.

8 Un gani bija ap to pašu vietu laukā, tie, nomodā būdami, sargāja naktī savus lopus,

9 un Tā Kunga eņģelis pie tiem piestājās, un Tā Kunga spožums tos apspīdēja, un tie bijās ļoti.

10 Bet eņģelis uz tiem sacīja: "Nebīstieties, jo redzi, es jums pasludīnu lielu prieku, kas visiem ļaudīm notiks:

11 jo jums šodien Pestītājs dzimis, Dāvida pilsētā, kas ir Kristus, Tas Kungs.

12 Un to ņemieties par zīmi: jūs atradīsiet bērnu autos ietītu un silē gulošu."

13 Un piepeši tur pie eņģeļa bija debespulku draudze; tie slavēja Dievu un sacīja:

14 "Gods Dievam augstībā, un miers virs zemes, un cilvēkiem labs prāts."

Lūkas ev. 2,1-14

Mīļā draudze!

Es Jums sākumā vēlos uzdot jautājumu, bet, pirms es to daru, man ir jānokāpj no kanceles. Kāds ir Jūsu cerības līmenis? Cik liela ir Jūsu cerība? Ja to varētu izmērīt, cik liela tā būtu? Tik augsta, tā vai šā? Un - uz ko Jūs cerat? Ka būs veselība, darbs, labas atzīmes skolā, labas dāvanas šajos svētkos?

Vai Jūs zināt, kāpēc baznīcā ir tāda kancele, un man no tādiem augstumiem ir ar Jums jārunā? Tas nav tikai akustikas un redzamības dēļ. Tam ir vēl viens iemesls. Tas ir tāpēc, ka no šejienes tiek sludināts evaņģēlijs, Dieva vārds, kam cerības līmenis ir tik augsts, ka mēs to pat aptvert nevaram. Tas sniedzas no pašas apakšas līdz pat debesīm. Vai nebūtu forši, ja arī mums kaut kas no šīs cerības gaismas uzspīdētu?

Paskatāties tuvāk. Sākam ar ķeizaru Augustu. Tas bija varens vīrs. Viņš valdīja pār Romas impēriju, kas toreiz aptvēra gandrīz visu Eiropu, no Tuvajiem Austrumiem līdz Anglijai, no Āfrikas piejūras valstīm līdz Ziemeļvācijai. Kā jau visiem valdniekiem, arī viņam vajadzēja naudu, lai uzturētu savu valsti, savus ierēdņus, savu armiju. To naudu viņš ieguva no valsts iedzīvotājiem, kas maksāja nodokļus. Lai varētu iekasēt vairāk nodokļu, bija nepieciešama tautas skaitīšana, - mēs to šodien sauktu par nulles deklarāciju, ka katrs iedzīvotājs deklarē, cik tad viņam ir tie īpašumi un ienākumi. Vai Jūs domājat, ka ķeizaram Augustam tas interesēja, kādi viņa valsts iedzīvotājiem bija dzīves apstākļi? Taču nē! Viņam tas bija izdevīgi, ka cilvēkiem cerības līmenis bija pavisam zems, lai tik neiedomājās, ka var kaut ko mainīt. Tikai pamēģini iepīkstēties, tad tu dabūsi. Ķeizars izdod pavēli un viss notiek, kā no neredzamas rokas vadīts. Arī mums šodien notiek līdzīgi procesi. Tas, ka tik daudzi dodas projām no Latvijas uz Rietumu valstīm, nav jau tikai viņu personīgais lēmums. Bagātās valstis, kur ir nauda, darbs, iespējas, pievelk cilvēkus no nabadzīgām valstīm kā tāds magnēts. Bet tiem, kas paliek šeit, tiek atņemta nākotne - jaunie, izglītotie iet prom, šeit nopelnītā nauda tiek ieguldīta ārzemju ofšoros. Par kādu cerību te var būt runa?

Ar to mēs esam nonākuši apakšā, pie Marijas un Jāzepa, kuriem nekas cits neatliek kā klausīt Kunga pavēlēm. Ja paceļ nost to romantisko plīvuru, mēs aiz tā ieraugam nabadzību un cietsirdību. Marijai un Jāzepam nebija tās naudas, lai svešā vietā varētu atrast kādu mājvietu. Tie ir nabagie, kas paliek ārpusē. No otras puses, vietējiem viņu liktenis neinteresēja. Viņi bija svešinieki. "Kāda daļa mums ar viņiem?" Betlēmē, acīm redzot, tajā laikā nenotika nekāds labdarības pasākums, kas

atvērtu cilvēku sirdis. Tieši tur piedzimst Jēzus.

Atkal mainās skatu punkts. Mēs dzirdam, ka eņģelis uzrunā ganus uz lauka, ka tiem “šodien Pestītājs ir dzimis, Dāvida pilsētā, kas ir Kristus tas Kungs”. Un tad atveras debesis, un debesspulka draudze dzied: “Gods Dievam augstībā, un miers virs zemes, un cilvēkiem labs prāts.” It kā tūkstošu reizes dzirdēti vārdi, bet es neesmu drošs, vai mēs tos esam sapratuši. Atkal šeit iejaucas tā politika, Dieva dēls, Kungs, - tie bija vārdi, ar kuriem apzīmēja ķeizaru. Viņam pienācās gods, viņš bija tas, kas nodrošināja mieru Romas impērijā, viņš sludināja labo vēsti, evaņģēliju. Mēs redzam, ka propagandas mašīnērija toreiz darbojas tāpat kā šodien mūsu reklāmas speciālisti.

Bet tagad, kad lasām stāstu par Jēzu, viss tiek apgriezts otrādi. Dieva dēls ir bēbis, kura vecāki nevar atļauties viesnīcu; labā vēsts tiek sludināta ganiem, pie parastiem iedzīvotājiem; miers ir nevis uz ieročiem balstīts miers, bet dziļš, patiess miers, kas balstās pašāvērbībā uz Dievu mīlestību. Svinot Jēzus dzimšanas dienu, mēs svinam to, ka Dieva priekšā nav atstumti, izstumti, pamesti cilvēki. Mazais Jēzus bērniņš mums liek skatīties savādāk uz šo pasauli. Caur Viņu mēs ieraugām savu, un savu līdzcilvēku vērtību, kas balstās nevis uz mūsu varu, ienākumiem un stāvokli sabiedrībā, bet uz Dieva mīlestību. Vai Jūs sākat nojaust kaut ko no cerības līmeņa, ko mums parāda Ziemsvētku evaņģēlijs?

Lai saprastu, ka šī labā vēsts patiešām spēj izmainīt mūsu dzīvi, es Jums noslēgumā pastāstīšu par vienu atgadījumu, kas notika 1994. gadā kādā Krievijas pilsētā. Tajā laikā divi amerikāņi skolotāji bija uzaicināti uz Krieviju, lai mācītu morāli un ētiku kādā bāreņu namā. Tur bija apmēram 100 zēni un meitenes, kuri bija pamesti, kas bija cietuši no dažāda veida vardarbības un atstāti valsts aprūpē bērnu namā. Skolotāji deva sekojošo ziņojumu:

Bija īsi pirms Ziemsvētku brīvdienām, 1994. gadā. Bija pienācis laiks, lai mūsu bāreņi pirmo reizi dzirdētu tradicionālo Ziemsvētku stāstu. Mēs tiem stāstījām par Mariju un Jāzepu, kā tie ieradās Betlēmē. Neatrodot vietu viesnīcā, tie gāja uz kūti, kur Jēzus bērniņš piedzima un kur viņu ieguldīja silītē. Visa stāsta garumā bērni un bāreņu nama aprūpētāji klausījās ar lielu uzmanību. Daži sēdēja uz savu krēslu malām, mēģinot uztvert katru vārdu. Pēc tam, kad bijām beiguši stāstu, mēs bērniem iedevām materiālus, lai tie paši varētu izveidot savu silīti. Bāreņi ļoti centīgi salika savu silīti, un es staigāju pa rindām, lai redzētu, vai tiem nav vajadzīga kāda palīdzība.

Viss gāja labi, līdz es nonāca pie galda, kur sēdēja mazais Miša. Viņam varēja būt ap sešiem gadiem un viņš bija pabeidzis savu darbu. Kad es skatījos uz mazā zēna silīti, es biju pārsteigts, kad ieraudzīju nevis vienu, bet divus bērniņus silē. Ātri es pasaucu tulku, lai tas pajautā puisim, kāpēc tur bija divi bērniņi silē. Sakrustojis rokas sev priekšā un skatoties uz pabeigto silīti, bērns ļoti nopietni atkārtoja stāstu. Lai gan viņš bija maziņš, un tikai vienu reizi bija dzirdējis Ziemsvētku stāstu, viņš atstāstīja notikušo ļoti precīzi – līdz viņš nonāca pie ainas, kad Marija nolika Jēzus bērniņu silītē.

Tad Miša pats turpināja stāstu, sacīdams: “Un kad Marija nolika bērniņu silītē, Jēzus uz mani skatījās un jautāja man, vai man ir vieta kur palikt. Es Viņam sacīju, ka man nav mammas un tēta, un man tāpēc nav kur palikt. Tad Jēzus sacīja, ka es varu palikt ar Viņu. Bet es teicu, ka nevaru, jo man nav nekādas dāvanas, ko iedot, kā visiem pārējiem. Bet es tik ļoti gribēju būt ar Viņu, ka es sāku domāt, kas man bija, ko es varētu lietot kā dāvanu. Es domāju varbūt ka Viņu varētu sasildīt, tā būtu laba dāvana. Tā es teicu Jēzum: “Ja es tevi sasildīšu, vai tā būtu pietiekama laba dāvana?” Un Jēzus man teica: “Ja tu mani sasildīsi, tā būtu vislabākā dāvana, ko man jebkad kāds ir devis. Tā es iekāpu silītē un Jēzus uz mani skatījās un teica, ka es varu palikt ar Viņu - uz visiem laikiem.”

Kad mazais Miša pabeidza savu stāstu, viņa acis piepildījās ar asarām un tās ritēja pār viņa vaigiem. Viņš ar roku aizklāja seju, šņukstēja, raudāja. Mazais bārenis bija atradis kādu, kas viņu nekad nepamefīs vai neizmantos, kas paliks kopā ar viņu – uz visiem laikiem. Novēlu arī Jums to piedzīvot. Āmen!